

[Grethe Philip.]

socialministers område, men det gør derimod loven om sygeforsikring, og jeg rejser derfor spørgsmålet her for at spørge, om ministeren agter at tage et initiativ på dette område. Det er jo en kendt sag, at de kvindelige funktionærer med nogen bekymring ser hen til, hvordan de gældende regler i funktionærloven nu, efter at ligen lønnen er blevet indført, kan komme til at virke i fremtiden, hvis beskæftigelses-situationen bliver mindre stram. Hele spørgsmålet er nylig behandlet i en udvalgsbetænkning om moderskabslovgivning. Desværre fremgår det ikke heraf, hvor store udgifter der ville være forbundet med at lade det offentlige overtage en forpligtelse også over for de kvindelige funktionærer.

Må jeg for at undgå eventuel misforståelse tilføje, at jeg mener, der bør sikres de kvindelige funktionærer samme rettigheder alt i alt som nu. Muligvis kunne dette måske som en overgangsordning f. eks. opnås derved, at det offentlige udredede en dagpengeydelse i 14 uger, og at denne ydelse derefter suppleredes op fra arbejdsgiverside; i så fald burde arbejdsgiverbidraget finansieres af arbejdsgiverne kollektivt i forhold til det antal beskæftigede, de har, altså såvel mandlige som kvindelige funktionærer.

Jeg har forstået på en pressemeddelelse, at HK skal have taget det radikale venstre meget unødigt op, at vi for nylig har udsendt en meddelelse, hvori vi gør rede for vore tanker på dette område; men det er da forhåbentlig kun en forbigående mistemning. Det er jo et spørgsmål, som de interesserede på området har arbejdet meget længe med, og der kan vist derfor ikke være nogen større grund til strid om ophavsretten til selve ideen. Det afgørende er dog, at den nu bringes frem med ønsket om en snarlig løsning. Jeg betragter det kun som en fordel, at der fra forskellig side arbejdes for sagen, og jeg håber, andre vil se på det på samme måde.

Endelig vil jeg rejse spørgsmålet om en særlig gruppe i vort samfund, der ofte er uhyre vanskeligt stillet. Jeg tænker på de enlige mødre, de ugifte, ofte ganske unge mødre, de separerede og de fraskilte mødre og enkerne med små børn. Jeg vil gerne sige det ganske enkelt sådan: gør vi nok for

dem? Kunne vi ikke gøre det bedre? Har vi ikke nu med den høje beskæftigelsesgrad mulighed for og råd til at gå veje, der var spærret i 30erne og 40erne, da vi sidst drøftede dette sociale problem?

Jeg behøver ikke i denne forsamling at nævne den hjælp, der allerede kan gives gennem mødrehjælpen og socialkontoret m. fl. i form af personlig rådgivning, økonomisk støtte og hjælp til uddannelse. Hvad jeg derimod vil pege på, er, om vi ikke kunne skabe økonomiske muligheder for, at en mor med ét eller flere børn kan nøjes med at tage halvdagsbeskæftigelse og så få lønnen suppleret op med en ydelse fra det offentlige, der er så stor, at hun og hendes børn kan få en rimelig og god tilværelse. Set fra en finansiel synsvinkel skulle det ikke være så uoverkommeligt, da man derved kunne spare det offentlige for udgifter ved heldagsanbringelse på vuggestue og børnehaver. Som det er nu, må mange enlige mødre tage heldagsarbejde. Det er al ære værd, men for alt for mange er det ensbetydende med hurtig udslidthed, der præger hjemmet og giver børnene for ugunstige opvækstvilkår. De kvinder, der i øjeblikket skal leve på socialhjælp efter forsorgslovens § 46, må leve en kummerlig tilværelse med en hjælp på 445 kr. pr. måned plus et normalbidrag pr. barn på 113 kr. Vi burde kunne finde en bedre løsning.

Må jeg tilføje, at jeg er klar over, at der ifølge § 46, stk. 3, er visse muligheder for at yde forsorghjælp, hvor moderen har en nedsat arbejdstid, men jeg har indtryk af, at det er en paragraf, der udnyttes meget lidt, og en paragraf, hvorefter der ydes en meget beskedent hjælp; det er måske det sidste, der er grunden til, at så få er interesseret i at udnytte paragraffen.

De forladte og separerede kvinder synes ofte at stå i en særlig vanskelig stilling. I henhold til forsorgslovens § 56 kan der i en vis tid efter en skilsmisse ydes kvinder med børn under 18 år hjælp til underhold og til hjemmets opretholdelse. Samme hjælp kan ydes separerede og forladte kvinder, men kun i ganske særlige tilfælde. Jeg har ladet mig fortælle, at man ude omkring på socialkontorerne er meget tilbageholdende med at yde denne hjælp, antagelig af frygt for misbrug; på den anden side medfører det, at en del kvinder opgiver at gennemføre separa-